

HEES, Emiel ver (Leuven 31 augustus 1864 – Berlijn 12 februari 1928).

Vestigde zich na zijn studies in de rechten als advocaat te Brussel, waar hij in januari 1889 tot de stichters van de Katholieke Vlaamsche Bond behoorde (**Vlaamsche Katholieke Landsbond**). In 1890 pleitte Ver Hees voor het eerst in een openbare vergadering voor een Vlaamse hogeschool en in 1891 werkte hij mee aan de **Vlaamse Conferentie der Balie** in Brussel. Ver Hees begon een loopbaan als ambtenaar en werd directeur van het Arbeidsambt bij het ministerie van nijverheid en arbeid. Hij was ook actief in de **christelijke arbeidersbeweging**; onder zijn impuls ontstond in 1908 een Nationale Vereniging van Leiders van de Sociale Werken. Tijdens de Eerste Wereldoorlog koos hij voor het **activisme** en werd te Brussel ondervoorzitter van het radicale **Vrij Vlaanderen**, de katholieke tegenhanger van het vrijzinnige **Jong-Vlaanderen**. Ver Hees maakte ook deel uit van de delegatie van de **Raad van Vlaanderen** die op 3 maart 1917 naar Berlijn

reisde. Na de bestuurlijke scheiding (21 maart 1917) werd hij secretaris-generaal van het Vlaams ministerie van nijverheid en arbeid en lid van de nieuw opgerichte Vlaamsche Mijnraad. Ver Hees was met **Florimond Heuvelmans** en **Alfons van Roy** de opsteller van de *Verklaring aan het Vlaamsche Volk* (1917), een reactie op de zogenaamde Besluitwet, waarin de Belgische regering strenge straffen voor activistische daden in het vooruitzicht stelde. Als Gevolmachtigde bij de Raad van Vlaanderen zorgde hij er in april 1918 voor dat de Duitsers een wet op de sociale zekerheid uitvaardigden die reeds voor de oorlog klaar was. In juli 1918 maakte hij samen met **Jan D. Domela Nieuwenhuis Nyegaard** en **Achiel Brijs** een rondreis door Duitsland waarop ze lezingen hielden over hun Jong-Vlaamse programma. Na een hervorming van de Raad van Vlaanderen werd Ver Hees op 26 september 1918 Zaakgelastigde voor nijverheid en arbeid. In 1919 werd hij afgezet als ambtenaar bij het ministerie en veroordeeld tot de doodstraf. Ver Hees was toen al gevlucht naar Berlijn, waar hij professor in de sociale politiek werd.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – H.J. Elias, *25 jaar Vlaamse Beweging 1914-1939*, 1969; – D. Vanacker *Het activistisch avontuur*, 1991; – E. Gerard (red.), *De christelijke arbeidersbeweging in België. 1891-1991* (KADOC-Studies, nr. 11, 1991).

ILLUSTRATIE(S), zie: activisme.

KAREN VAN HOORICK